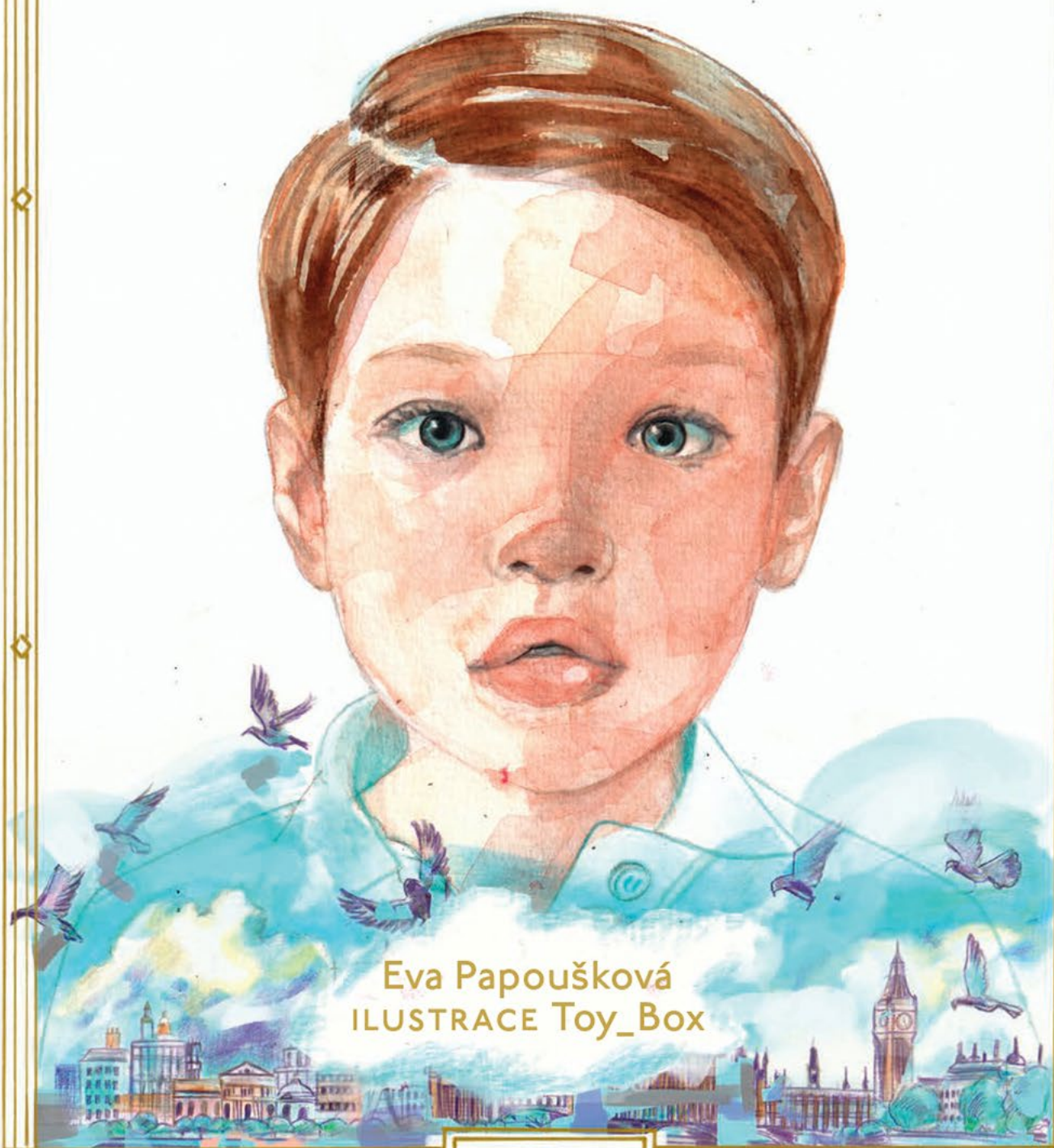

ZLATO Z METRA

Eva Papoušková
ILUSTRACE Toy_Box

ALBATROS

Zlato z metra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Papoušková
Zlato z metra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLATO Z METRA

Eva Papoušková
ILUSTRACE Toy_Box

ALBATROS

Když je válka, hledají rodiče s dětmi bezpečí. Narychlo opouštějí země nebo se stahují do všech možných úkrytů. Takovým úkrytem je i podzemí – ve velkých městech metro, podzemní dráha, podzemka. Lidé tam mohou žít i mnoho dní. Mají s sebou peřiny, nemocnici, knihovnu. V podzemí není čerstvý vzduch ani tam nesvítí slunce. Ale dějí se tam zvláštní věci, a právě o nich vypráví následující příběh. Je věnován všem odvážným dětem, které překonaly strach a dokázaly se nebát věcí mnohem strašnějších, než je temné schodiště do hlubiny. S obzvláštním zřetelem je pak věnován všem, kteří nepřežili tragický večer **3. března 1943** v londýnské stanici metra **Bethnal Green**.

RIVOLI

TO DAY

WARNING

WARNING

RIVOLI

DUSTIN
RAPU

1

Maminka mu říkala Zlato a kluci se mu smáli. Smáli se, až se zvuk odrážel o klenbu nad jejich hlavami. Vracel se mu do uší v podobě střepin a šrapnelů jako z bomb, které dopadaly na Londýn. Bylo to velmi nepříjemné. Zlato byl už pětiletý a ten smích známých kluků mu vadil. Přemýšlel, jestli se mu smějí kvůli maminčině přehnané péči, anebo proto, že pořád povídá o filmech. Zlato, ten malý kluk, totiž miloval film a všem o něm pořád vykládal, i když to nikdo nechtěl poslouchat. Viděl spoustu filmů a nejvíc se mu líbily ty americké: Čaroděj ze země Oz, Jesse James, Děti jazzu a tajně zhlédl i Jih proti Severu a Frankensteina, ale o tom nemluvil, protože u něj se bál víc než jindy. Maminka pracovala v kině Rivoli na ulici Whitechapel číslo popisné 100. Kino to bylo nádherné, vpředu se klenulo pět oblouků a průčelí pod

střechou osvětlovalo sedm lamp. Zatímco maminka roznášela pochoutky v kavárně, Zlato se mohl zdarma dívat na filmy. Ty příběhy byly tak dokonalé, že ho napadla zvláštní věc. Příběhy se někde musejí doopravdy díť. A tak Zlato snil s otevřenýma očima, že v tom vymyšleném světě, co doopravdy JE, prožívá příběhy společně s herci. Všem o tom vyprávěl, takže se mohlo zdát, že Zlato má tak trochu popletené, co se kolem něj skutečně děje a co je jenom vymyšlený sled obrazů v promítačce. Kluci mu říkali:

„Nekecej zas, Zlato,“ a šli si hrát na peroně o kus dál. Zlato byl smutný, protože jim chtěl zrovna vyprávět o tom, jak laskavé oči měla Scarlett oblečená v široké sukni. Nikdo ho ale neposlouchal, a tak mu zůstala na dušičce další jizva jako z hlavy Frankensteinova monstra, umělého, v laboratoři stvořeného člověka, který se stal velmi nebezpečným a pronásledoval Zlata v metru, když na noc ztlumili světlo. Viděl ho v kině těsně předtím, než začala válka. Zlata zastudil Strach. Ne obyčejný malý strach, ale temná studená hrůza až do konečků prstů. Aby na něj zapomněl, mluvil. Mluvil nepřetržitě a věřil, že dokud mluví, žije.

Jediný, kdo byl ale teď ochoten poslouchat, byla holčička Dorotka, té však byly teprve čtyři a špatně vyslovovala. Bavte se s takovou holkou, co buď mlčí, anebo vydává jen nesrozumitelné zvuky! Zlato jí přesto věnoval vyčerpávající výklad o šatech Scarlett, se všemi květinami, puntíky i tím podstatným faktem, že si jeden model spíchla ze závěsu na okně.

Dorotka ho naprosto nechápavě, ale oddaně a mlčky sledovala a třela si copánek. Film nikdy žádný neviděla, protože na kino její rodiče neměli, a po pravdě se o holčičku moc neměli čas starat. Dorotka ani nevěděla, že kino je a proč. Když konečně Zlatovi

došel dech, povzdechl si a popotáhl si podkolenku, která mu pořád padala. Nějak potřeboval, aby se Dorotka aspoň usmála.

„Koukej, co jsem našel.“ Vytáhl z kapsy úplně nedotčenou zánovní krabičku od sirek. Byl zázrak, že ji na peroně nikdo nerozšlápl. Byla tu občas pěkná tlačeníce. S takovou barevnou krabičkou od sirek se dá užít spousta věcí. Mohli by si do ní třeba, třeba, třeba chytit brouka na hraní. Dorotka se nadšeně usmála, protože to znamenalo jít k Velkému světelnému balvanu, kde zlatohlávci žili. Zlato se uklidnil a srdce mu začalo bít pravidelněji. Pomalu šli. Minuli nápis se jménem stanice Bethnal Green a pustili se dál do tunelu metra. Byl začátek září 1940 a škola ještě nebyla, ale když Zlatova maminka ráno odcházela do práce, říkala, že dnes přijde pan učitel Baker a bude všechny malé děti v metru učit číst a psát. Ale proč by si nemohli stihnout chytit brouka? Byl krásně zlatozelený, ale na slunci hrál barvami jako olejové skvrny na silnici tam nahoře, co už je Zlato a Dorotka tak dávno neviděli. Brouka na skále objevili náhodou minulý týden. Bude těžké najít správnou cestu, ale třeba objeví i něco mnohem zajímavějšího! Zlato si pomyslel, že se bez kluků docela dobře obejde. V metru byla totiž spousta úžasných věcí. Především nekonečná schodiště a důmyslný systém starých výtahů, větracích šachet a tajných bočních chodeb. Samozřejmě, na peronech a ve vagonech spala spousta lidí, a tak bylo sladké a vzrušující, ale zároveň samozřejmě i těžké se uprostřed toho všeho na chvíli ztratit do nějaké úplně opuštěné chodby, kde je tma a dá se tam jenom tápat podél stěn. Ovšemže se tady Zlato trochu bál. Mluvil zase o filmech a barvách v nich. Některé filmy byly nádherně barevné! Ty měl Zlato nejradši. Jakmile dávali film černobílý, Zlata tolik nebavil.